

Fővárosi Ítéletábra

7.Pf.20.229/2021/7.

A Fővárosi Ítéletábra a Dr. Szűcs Péter Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Szűcs Péter ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – az Orosz V. Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe1, ügyintéző: dr. Orosz V. Sándor ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. január 14. napján kelt 8.P.21.298/2019/38. számú ítélete ellen a felperes részéről 39. sorszám alatt és az alperes részéről 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül –meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja a következők szerint:

- kötelezi az alperest, hogy – 15 napon belül – fizessen meg a felperesnek használati eszközök költsége címén 35.211 (Harmincötezer-kettőszáztizenegy) forintot és ennek 2016. szeptember 17-től a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát; baba és gyermekruhák költsége címén 923.104 (Kilencszázhuszonháromezer-száznegy) forintot és ennek 2015. március 29. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá 2020. november 1. napjától véghatáridő nélkül minden hónap 5. napjáig havi 6.889 (Hatezer-nyolcszáznyolcvankilenc) forint járadékot; élelmezési többletköltség címén 2.894.862 (Kettőmillió-nyolcszázkilencvennégyezer-nyolcszázhatvankettő) forintot és ennek 2015. június 29. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá 2020. november 1. napjától véghatáridő nélkül minden hónap 5. napjáig havi 24.329 (Huszonnégyezer-háromszázhuszonkilenc) forint járadékot; kirándulás költsége címén 838.162 (Nyolcszázharmincnyolcezer-százhatvankettő) forintot és ennek 2015. szeptember 17. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá 2020. november 1. napjától véghatáridő nélkül minden hónap 5. napjáig havi 6.759 (Hatezer-hétszázötvenkilenc) forint járadékot; babaholmi és fejlesztő eszközök költsége címén 1.105.793 (Egymillió-százötezer-hétszázkilencvenhárom) forintot és ennek 2015. március 29. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá 2020. november 1. napjától véghatáridő nélkül minden hónap 5. napjáig havi 8.252 (Nyolcezer-kettőszázötvenkettő) forint járadékot;

- a törülőkendő (pelenka, kenőcs) költsége címén megítélt 53.770 forintot 264.429 (Kettőszázhatvannégyezer-négyszázhuszonkilenc) forintra és ennek 2015. március 29.

napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatára, míg a havi 525 forint járadék összegét 675 (Hatszázhetvenöt) forintra felemeli;

- az ápolás-gondozás többletköltsége címén megítélt 18.815.010 forintot – a kamatfizetési kötelezettség változatlanul hagyása mellett – 25.086.680 (Huszonötmillió-nyolcvanhatezer-hatszáznyolcvan) forintra, míg a havi 220.000 forint járadék összegét 292.237 (Kettőszázkilencvenkétezer-kettőszázharminchét) forintra felemeli;

- a jövedelemveszteség címén megítélt 5.482.421 forintot 31.869.652 (Harmincegymillió-nyolcszázhatvankilencezer-hatszázötvenkettő) forintra és ennek 2015. március 29. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatára felemeli, továbbá kötelezi az alperest, hogy 2020. november 1. napjától véghatáridő nélkül minden hónap 5. napjáig fizessen meg a felperesnek e címen havi 182.388 (Száznyolcvankettőezer-háromszáznyolcvannyolc) forint járadékot;

- az alperes által fizetendő perköltség összegét 2.000.000 (Kettőmillió) forint plusz áfa összegre felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy – 15 napon belül – fizessen meg a felperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 2.048.790 (Kettőmillió-negyvennyolcezer-hétszázkilencven) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes súlyosan fogyatékos, állandó felügyeletre szoruló gyermekét gondozza. A beteg gyermek ellátása a születése óta (2009. augusztus 25.) teljes egészében lefoglalja mindennapjait. A fogyatékoság intrauterin már észlelhető genetikai jeleit az alperes elmulasztotta diagnosztizálni, ezért a Kúria a Pfv.III.22.465/2017/6. számú jogerős közbenső ítéletével megállapította az alperes kártérítési felelősségét személy egészségkárosodottan való megszületésével összefüggésben a felperest ért károk vonatkozásában. A beteg gyermek ellátása miatt a felperes ígéretesen induló, elsőfokú végzettségének megfelelő pszichológus, manager, közgazdász irányultságú karrierje megtorpant, ezirányú reményei szertefoszlottak.

[1] A felperes végleges keresetében 15.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak 2009. augusztus 25-től számított törvényes kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Vagyoni kárigényét a következők szerint terjesztette elő: (1) használati eszközök költsége címén 35.211 forint; (2) baba/gyermekruhák költsége címén 923.104 forint; (3) játékok költsége címén 36.771 forint; (4) ételmezési többletköltség címén 2.894.862 forint; (5) tisztítószeres többletköltsége címén 439.061 forint; (6) pelenkázás költsége (pelenka, kenőcs, törülőkendő) címén 264.429 forint; (7) ápolás-gondozás költsége címén 25.086.680 forint; (8) a háztartás ellátásának többletköltsége címén 6.227.445 forint; (9) utazások, kirándulások költsége címén 838.162 forint; (10) babaholmi, fejlesztő eszközök költsége címén 1.105.793 forint; (11) utazási kíséret költsége címén 2.015.795 forint; (12) a közgyógyellátás keretén felüli gyógyszerek költsége címén 1.762.607 forint; (13) jövedelemveszteség címén 37.299.712 forint, és ezen összegek után a középátlagos időpontoktól számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A jövőre nézve járadékigénnyel is élt a (2), (4), (5), (6), (7), (8), (9), (10), (11), (12) és a (13) tételek vonatkozásában. Vagyoni kártérítési igényeinek jogalapjaként előadta, hogy a gyermek fenntartása, ápolása, gondozása rendkívüli anyagi terheket jelent. A felperes felsőfokú tanulmányainak megfelelő munkakörben nem tudott elhelyezkedni, kénytelen volt időről-időre adódó, kvalifikált állásajánlatokat visszautasítani. A történetekből adódóan még az időszakonként folyósított társadalombiztosítási támogatási összegek ellenére is jövedelemvesztesége adódott.

[2] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint a felperes igénye eltúlzott, egyes vagyoni kártételek nem a gyermek betegségével függenek össze, illetőleg attól függetlenül is felmerülnének. Az (1), (3), (5), (6) és a (9) számú kártételek tekintetében elévülésre is hivatkozott, a (2), (3) (4), (5) és a (6) tételek tekintetében az igények összegszerűségét nem, azok indokoltságát azonban vitatta.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek nem vagyoni kártérítés címén 15.000.000 forintot és annak 2009. augusztus 25. napjától a kifizetés napjáig a mindenkorai késedelemmel érintett félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát (késedelmi kamat), továbbá ápolás-gondozás címén 18.815.010 forintot és annak 2015. március 29. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamatát, 2020. november 1. napjától a jövőre nézve véghatáridő nélkül minden hónap 5. napjáig havi 220.000 forintot; háztartási kisegítés költsége címén 6.227.445 forintot és annak 2015. március 29. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, 2020. november 1. napjától a jövőre nézve véghatáridő nélkül minden hónap 5. napjáig havi 67.691 forintot; gyógyszerek, gyógyhatású készítmények költsége címén 1.762.609 forintot és annak 2015. március 29. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, 2020. november 1. napjától a jövőre nézve véghatáridő nélkül minden hónap 5. napjáig havi 13.353 forintot; utazás, kíséret költsége címén 2.015.795 forintot és annak 2015. március 29. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, 2020. november 1. napjától a jövőre nézve véghatáridő nélkül minden hónap 5. napjáig havi 14.569 forintot; törülőkendő költsége címén 53.770 forintot és annak 2018. március 15 napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, 2020. november 1. napjától a jövőre nézve véghatáridő nélkül minden hónap 5. napjáig havi 525 forintot; jövedelemveszteség címén 397.602 forintot

és annak 2009. október 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, 185.055 forintot és annak 2010. július 1. napjától, 321.574 forintot és annak 2011. július 1. napjától, 741.765 forintot és annak 2012. július 1. napjától, 742.020 forintot és annak 2013. július 1. napjától, 590.685 forint után 2014. július 1. napjától, 582.720 forint után 2015. július 1. napjától, 582.720 forint után 2016. július 1. napjától, 611.880 forint után 2017. július 1. napjától, 643.020 forint után 2018. július 1. napjától, 12.700 forint után 2019. február 1. napjától, 65.280 forint után 2019. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát. Az alperest 1.500.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte a felperes javára. Rendelkezése szerint az eljárás 1.500.000 forint illetéke és 77.900 forint szakértői díj az állam terhén marad, míg 701.141 forint előlegezett szakértői díj megfizetésére az alperest kötelezte.

[4] Az elsőfokú bíróság a felperes nem vagyoni kárigényét nem találta eltúlzottnak, megítélése szerint az arányban áll az elszenvedett sérelem mértékével, jellegével. Az 1/2008. PJE határozat, valamint a 34/1992. (VI. 1.) AB határozat alapján kifejtette, hogy a fogyatékos gyermek felnevelése köztudomásúlag jelentős terhet ró a környezetére, a perbelihez hasonló, ún. wrongful birth esetekben a szülő elnehezült élete jelenti azt a sérelmet, amely reparálásra szorul. Mérlegelése során irányadónak tekintette a gyermek betegségére vonatkozóan teljes leírást szolgáltató szakvéleményt, amely alapján a gyermek összetett mentális és mozgásszervi károsodása, érzékszervi fogyatékosága nemcsak saját, hanem édesanyja életminőségét is negatív értelemben determinálja. Figyelembe vette, hogy a felperes erőfeszítéseit mindennapi szinten a hátrányos helyzet ellensúlyozása határozza meg, amely kizárta teszi, hogy az egészséges, családos lét mindennapjait sérülés nélkül élje meg.

[5] Az alperes elévülési kifogását részben alaposnak találta. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 324. § (1) bekezdése és a régi Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján kifejtette, hogy a követelés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Az (1) és (9) szám alatt érvényesített igények megítélése szerint nem évültek el, mert felmerülésük kezdőidőpontja, ezzel együtt a károsodás bekövetkezte nem esett egybe a születés időpontjával. Eredményesnek találta az elévülési kifogást a (3) és az (5) tételek tekintetében, ezek ugyanis olyan kárigények, amelyek a felperes által a gyermek születésétől, 2009. augusztus 25. napjától viselt költségek, amelyek a keresetlevélben nem szerepeltek, csak a születés időpontjához viszonyított általános elévülési időn túl, a 2014. október 16-án előterjesztett keresetpontosításban jelentek meg. Kiemelte, hogy a kártérítési szabályok kifejezett és azonosítható követelések (és nem pusztán igények) elévüléséről rendelkeznek, amelyből az következik, hogy amennyiben azok a kereseti kérelemben nem szerepelnek, úgy szükséges az elévülési időn belül nevesíteni azokat.

[6] A végleges keresettel egyezően, a felperes levezetésének megfelelően fogadta el a (6) pontban foglalt követelésből a 3 éves kor után felmerülő törlőkendő használat költségigényét, a (11) és a (12) szám alatt előterjesztett követelést, utalva a szakértői vélemény megállapításaira, az általános kártérítés szabályaira, és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 206. § (3) bekezdése szerinti mérlegelésre.

[7] Alaptalannak ítélte az (1), (2), (3), (4), (5), (9), (10) szám alatt előterjesztett kárigényeket, és a (6) szám alatt előterjesztett követelés 3 éves életkor előtti időszakra vonatkoztatott összegét. Ezek ugyanis nem a gyermek betegségéből, hanem pusztán a létéből fakadnak, amelyek egy egészséges gyermek felnevelése során is felmerülhetnek. Megjegyezte, hogy az igények összecszerűsége önmagában nem túlzó, a (2), (3), (4), (5) és a (6) tétel összecszerűségét az alperes sem vitatta.

[8] A Kúria EBH2015.P.11. számon közzétett elvi határozata felhívását követően kifejtette, hogy a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bsz.) 41/B. § (1) bekezdése 2021. január 1. napjától hatályos rendelkezéseiből az is következik, hogy az alsóbb fokú bíróság a régi Pp. alapján indult peres eljárásokban is indokolhatja a jogkérdésben történő eltérést a felsőbb bírósági döntéstől. Érvelésének lényege szerint a genetikai, teratológiai ártalom következtében fogyatékossgal született gyermek egészségügyi szolgáltatókkal szembeni saját jogú igényéről szóló 1/2008. PJE határozat értelmében a szülőknek a fogyatékosan megszületett gyermek léte miatt megnehezült élete jelenti polgári jogi értelemben azt a vagyoni és nem vagyoni kárt, amely pénzben kifejezve az orvosi mulasztás folytán a szolgáltatóra hárítható. A hátrány és a kompenzálandó költségek meghatározásakor a jogegységi döntés rendszerszintű és összehasonlító jogi értelmezésére van szükség. Mivel a hazai gyakorlat egységes abban, hogy a nem kívánt egészséges élve születés esetén sem a gyermek, sem szülei nem tarthatnak igényt kártérítésre, azaz nem hivatkozhatnak eredménnyel semmilyen jellegű, őket ért hátrány bekövetkezésére (wrongful conception), a perbelivel egyező esetben a szülő viszonyítási alapot képező előnyösebb helyzete nem jelenthet többet, mint az egészséges élve születése. Ha a nem kívánt egészséges élve születés hátránként nem definiálható, abból kárigény nem fakadhat, akkor a nem kívánt fogyatékos születés esetére az indokoltan felmerült költségek tekintetében az összehasonlítási alap csakis egy egészséges gyermek felnevelésének költségei lehetnek. Az idézett jogegységi határozat értelmezésekor ezért az a kifejezés, amely szerint a szülők élete hasonló esetben kompenzálásra alapot adó módon elnehezül, nem jelenthet többet, mint, hogy a fogyatékos helyzet és nem a születés ténye szorul reparálásra. Utalt arra is, hogy hiába csorbul az anya önrendelkezési joga már a terhesség 24. hetéig, a szerződésszegést, személyiségi jogsértést megvalósító magatartás jogkövetkezményei csak a fogyatékossg extrauterin ismeretében vonhatóak le. A szülő fogyatékos helyzet ellensúlyozása során felmerült költségei terén az elsőfokú bíróság által kifejtettek szerint a többlet meghatározása érdekében viszonyítani kell, a viszonyítás pedig csak a bekövetkezett és a kívülágban megtapasztalható optimumhoz, az egészséges élve születéshez lehetséges.

[9] A (7) és (8) szám alatti igényeket a 34. sorszámú felperesi előkészítő iratban foglaltak szerint túlnyomórészt elfogadta, azonban a régi Pp. 206. § (3) bekezdésének alkalmazásával az ápolás-gondozási igény tekintetében 1/4 mértékű csökkentést alkalmazott, ugyanis abban olyan tevékenységek is fellelhetők, amelyek egy egészséges gyermek ellátásával is felmerülnek.

[10] A (13) pont szerinti jövedelemkiesés miatt előterjesztett igényt részben találta alaposnak. Indoklása szerint a régi Ptk. 357. §-ának szabályai elérhető jövedelemként a születést közvetlenül megelőző időszakra igazolt, 2009. február 20. napján kelt munkaszerződésben kikötött 150.000 forintos havi bérezés lehetett irányadó. A felperes a

káreseményt megelőző években több helyen és változó időtartamokban dolgozott, olyan munkahelye, munkaköre nem volt, amely jövedelemszerzését huzamosabb jelleggel biztosította volna, vagy abból a jövőbeli előmeneteli rendszerre, e tekintetben pozitív eseményekre is lehetett volna következtetni. A viszonyítási alapként szem előtt tartható munkavállalási manager munkakört megelőzően 2005 januárjától 2006 nyaráig dolgozott tartósabb ideig, azt követően nem. A perben kihallgatott tanúk vallomásából és a felperes előadásaiból nem következtetett bizonyosan a jövőben is adódó foglalkoztatásra, vagy elérhető magas jövedelmi szintre, mert a felperes a születését megelőző évek tekintetében a vallomásokban szereplőktől markánsan eltérő nagyságrendű jövedelmeket, és a hivatkozottakkal jellegében nem teljesen megfeleltethető munkaköröket igazolt. Az F/13. szám alatt csatolt, 2019. március 1. napján kelt igazolást sem lehetett biztos állásígéretként értelmezni, és így a jövedelemszerzés tekintetében viszonyítási alapnak sem lehetett tekinteni. Kiemelte, hogy a régi Ptk. 357. § (4) bekezdése alapján csak olyan jövőbeni változásokat lehet figyelembe venni a jövedelemveszteség kiszámításakor, amelyek bekövetkezésével már előre, teljes bizonyossággal lehet számítani. Önmagában egy ígéretes álláslehetőség káreseményt követő felmerülése azért sem vehető figyelembe hasonló esetben, mert a régi Ptk. 357. § (1) bekezdésében foglalt szabály a kártérítés azon alapelvéből fakad, amely az eredeti állapot helyreállítását tűzi ki célul.

[11] A felperes részére nyújtott társadalombiztosítási ellátások, a 34. sorszámu előkészítő irat rendszerét követve, az ott feltüntetett (1)-(12) pontok közötti időtartamokban nem érték el a havi 150.000 forint összegű jövedelem mindenkori egészségbiztosítási és nyugdíjbiztosítási járulékokkal csökkentett összegét. Erre az időszakra ezért az elsőfokú bíróság 2019. év végéig keresetveszteség címén az elsőfokú ítéletben felsorolt összegeket állapította meg. 2020. évtől a ténylegesen folyósított támogatások összege (1.639.790 forint) meghaladta a viszonyítási alapból számított és elérhető jövedelmet, ezért 2020. január 1. napjától, illetőleg a jövőre nézve keresetveszteség címén előterjesztett keresetet elutasította. Mellőzte a felperes életkörülményeire vonatkozó okiratok beszerzését (hatástanulmányok), és a tartásdíj folyósítás kérdését is függetlennek ítélte a gyermek betegségéből fakadó jövedelemveszteség iránti igény megalapozottságától.

[12] A felperest 90%-ban tekintette pernyertesnek, és a per tárgyának értékéből (25.609.887 forint), a jogi probléma súlyából, a per tartamából és a beadványok számából kiindulva mérlegeléssel határozta meg a felperesnek járó perköltség összegét a régi Pp. 81. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján.

[13] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával az alperest a kereset szerint kérte marasztalni, valamint az elsőfokú perköltséget 1.936.594 forint plusz áfa összegre kérte felemelni. Hivatkozása szerint az elsőfokú ítélet sérti a régi Pp. 229. § (1) bekezdésében rögzített anyagi jogerőt, ugyanis a Kúria Pfv.III.22.465/2017/6. számú közbenső ítéletében megállapította az alperes kártérítési felelősségét személy egészségkárosodottan való megszületésével összefüggésben a felperest ért károk vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság ezért nem utasíthatta volna el az ún. alapfelnevelési költségeket azzal, hogy azok a kár körébe nem tartoznak bele. A kárkör meghatározása a jogalap elbírálásakor megtörtént a Kúria részéről, már csak az vizsgálható, hogy milyen mértékű károk állnak okozati összefüggésben

az alperes jogellenes magatartásával. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott Bszi. 41/B. § (1) bekezdése jogegységi panaszról rendelkezik, jelen perben senki sem terjesztett elő jogegységi panaszt, erre tekintettel nem volt helye az elsőfokú bíróságnak eltérni a hivatkozott elvi bírósági határozattól. További hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság érvelésében szereplő sikertelen terhességmegszakításból eredő jogi következmények csak közvetve érintik a jelen perbeli ügyet. A külföldi joggyakorlatnak nincsen jelentősége a perbeli ügyben, a Kúria által kialakított magyar joggyakorlat korrelál a teljes kártérítés elvével. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az élve születésből eredő költség és kiadás mint kár, nem a személyében károsodott személynél jelentkezik, hanem a szülőknél. A károsodás bizonyosságának előreláthatósága ugyancsak jogalapi kérdéseket érint, amely az összecszerűség tárgyában folytatódó eljárásban már nem vizsgálható.

[14] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a régi Ptk. 326. § (1) bekezdését, ugyanis összekeverte a követelés fogalmát a kártérítés módjával és mértékével, a követelés a jelen perbeli esetben a kártérítés. A régi Ptk. 360. § (1) bekezdéséből az következik, hogy a kártérítési igény mint komplex igény elévülési ideje kezdődik a károsodás bekövetkeztével. A károkozó cselekmény vonatkozásában az 5 éves elévülési idő a gyermek károsodottan történő megszületésével kezdődik, lévén a kártérítési kereseti igény a jogi alaptól függ, a kártérítési igény egyes tételei, módozatai nem élnek a jogalaptól független életet. Kiemelte: a kereset benyújtásával a kártérítési követelése egésze tárgyában megszakította az elévülést. Hivatkozott arra is, hogy a járadékjellegű igények nem évülhetnek el a jövőre nézve, mivel azok még nem jártak le és nem váltak esedékessé.

[15] Sérelmezte az elsőfokú bíróság jövedelemveszteség iránti igénnyel kapcsolatos bizonyíték értékelését is. Hivatkozása szerint nincs jogszabályi lehetőség arra, hogy a felperes a garantált bérminimumnál (210.680 forintnál) kisebb összegű munkabérért dolgozzon, ezért jogszabálysértő, hogy az elsőfokú bíróság a 150.000 forint alapösszegből indult ki a jövedelemveszteség számításakor. Állítása szerint az elsőfokú bíróságnak az átlagbér vagy a foglalkozás specifikus átlagbér alakulását kellett volna figyelembe vennie, amelynek összege nőtt a káreseményt követő 12 évben. További hivatkozása szerint a keresetveszteséget pótló járadékot nem csak olyan személy javára lehet megállapítani, aki a balesetet, illetőleg a káreseményt megelőzően megszakítás nélkül munkaviszonyban állt vagy egyéb kereső foglalkozást folytatott. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem fejtette ki: milyen ellentmondást lát a tanúvallomások és az elérhető, igazolt jövedelmek és munkakörök között. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az alperes károkozása miatt nem lehet feltételes mód nélkül megfogalmazni az igazolást, az állásajánlatban foglaltak teljes mértékben bizonyosnak tekintendők. Megalapozatlan az az elsőfokú ítéleti megállapítás is, miszerint a felperes kontroller munkakörben nem dolgozott, az F/11 sorszám alatt csatolt bizonyítékból kitűnik, hogy a felperes a káreseményt megelőzően 2,5 évig dolgozott kontroller asszisztensként, míg a többi munkakörében is hasonló feladatokat látott el. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az évek múlásával minden jövedelem nő, így előre prognosztizálható, hogy 12 év elteltével nem kereshet ugyanannyit a felperes mint 12 évvel korábban, továbbá, hogy káresemény hiányában nem kellene beteg gyermekét ápolnia, és heti 40 órában végezhetne munkát.

[16] A perköltség körében kérte figyelembe venni a több mint 7 éves pertartamot, azt, hogy a perben rendkívül bonyolult orvosszakmai és jogi kérdések merültek fel, a jogalapi szakvéleményt többször ki kellett egészíttetni, a jogalap tekintetében eltérő álláspontot foglalt el a Kúria, valamint az első- és másodfokú bíróság, rengeteg, egyenként több 10-100 oldalas beadványok születtek, hosszú órákat kellett az orvosi szakirodalmat tanulmányoznia a jogi képviselőt ellátó jogi irodának, az alperes részletes beadványaira is pontról-pontra kellett válaszolnia. Az ügyvédi munkadíjat ezért kétszeres összegben kérte megállapítani a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint (6) bekezdése alapján, a 4/A. § rendelkezésének megfelelően az áfa összegével növelten.

[17] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes is fellebbezést terjesztett elő, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset teljes egészében történő elutasítását, másodlagosan az elutasító ítéletet meghaladóan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását, harmadlagosan az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a nem vagyoni kártérítés 5.000.000 forintra, míg a vagyoni kártérítés címén megítélt összeg felére történő leszállítását kérte.

[18] A kereset elutasítására irányuló indítványát az Alaptörvény rendelkezéseire hivatkozással arra alapította, hogy egy genetikai-teratológiai ártalom miatt károsodott gyermek születése nem tekinthető kárnak. Másodlagos fellebbezési kérelmének indokául pedig arra hivatkozott, hogy a perben bármilyen kár megállapításához szükséges a felperes anyagi helyzetének részletes vizsgálata. Álláspontja szerint egy gyermek felnevelése nem bontható különböző költségtényezőkre, részletes indokolás nélkül nem tehető az ítélet indokolásának részévé a felperes által előterjesztett levezetés. Harmadlagos fellebbezési kérelmének indokául arra hivatkozott, hogy a nem vagyoni kártérítés esetében értékelendő a felróhatóság mértéke, erre azonban az elsőfokú bíróság nem tért ki ítéletében. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a veszélyhelyzeti korlátozás alatt a felperes közösségi rendezvényeken való részvétele is korlátozott volt, erre az időszakra nem lehet ugyanazt a költséget érvényesíteni. Állítása szerint a felperes által számított óradíjak, a házi betegápoló szolgálat díjszabása, az egyes fogyasztási cikkek ára nem képezheti tényszerű bírói mérlegelés alapját.

[19] A felperes és az alperes fellebbezési ellenkérelme az ellenérdekű fél fellebbezésével érintett részben az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

[20] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Korm. rendelet 27. § (2) bekezdésére figyelemmel tárgyaláson kívül bírálta el.

[21] A felperes fellebbezése túlnyomórészt alapos, az alperes fellebbezése nem alapos.

[22] Az elsőfokú bíróság nem vétett olyan lényeges, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést, amely a régi Pp. 252. § (2) bekezdés szerint az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, az eljárás megismétlését tette volna indokolttá.

[23] A Fővárosi Ítéltábla egyetértett abban a fellebbező felperessel, hogy a jogerős közbenső ítélet [rég Pp. 213. § (3) bekezdés] a kártérítés terjedelmére nézve is iránymutatást adott, ugyanis annak rendelkezése szerint az alperest azokért a felperesi károkért terheli kártérítési felelősség, amelyek abból adódnak, hogy az alperes mulasztása következtében személy egészségkárosodottan megszületett. Az elsőfokú bíróság tévesen tért el a jogerős közbenső ítéletben meghatározott kártérítő felelősségtől akként, hogy kizárólag a gyermek egészségkárosodásából eredő többletköltségeket vette figyelembe a vagyoni kártérítés összegének a meghatározása során, ugyanis a felperes ebben az esetben nem jutna hozzá a teljes kártérítés elve alapján őt megillető összeghez. Az elsőfokú bíróság ítélete – a teljes felnevelési költséget elutasító részében – ezért a régi Pp. 229. § (1) bekezdésébe ütközött. Ez azonban nem tette szükségessé az elsőfokú ítélet részbeni hatályon kívül helyezését sem, mivel a rendelkezésre álló adatok alapján a jogvita elbíráható volt. A közbenső ítélet jogerejére tekintettel a felperesi fellebbezés felnevelési költséggel kapcsolatos további eljárásjogi érveinek nem volt relevanciája. A régi Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelt az elsőfokú ítélet indokolása, önmagában az, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet nem tette részletezően az ítélet részévé, nem jogszabálysértő és az ügy érdemi felülbírálatát nem akadályozza. Az alperes nem jelölt meg olyan konkrét körülményt az elsőfokú ítélet indokolása kapcsán, ami az ítéletben megállapított tényekkel, jogi következtetésekkel szemben a fellebbezési jog gyakorlását korlátozná.

[24] Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges körben a bizonyítást lefolytatta, a bizonyítás kiegészítése érdekében a régi Pp. 252. § (3) bekezdése alapján sem volt szükség az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére. Az elsőfokú bíróság okszerűen indokolta, miért mellőzte környezettanulmány beszerzését, és miért nem vette figyelembe a jövedelem számításnál a felperes javára fizetett tartásdíjat. A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a felperes anyagi viszonyainak, jövedelemforrásainak feltárása nem releváns a vagyoni kárigények tekintetében. Nem vonható le következtetés a vagyoni helyzetéből, forrásaiból a vagyoni kártérítés összegére, ugyanis a régi Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján a károsult nemcsak azt az összeget követelheti, amely a vagyonában bekövetkezett tényleges csökkenést ellentételezi, hanem ezt meghaladóan a vagyoni és nem vagyoni hátrány kiküszöböléséhez szükséges költségeit is. Nem érinti e költségek követelése iránti jogosultságát, ha esetleg ezeket a költségeket nem tudja megelőlegezni, vagy személyes közreműködéssel, baráti, hozzátartozói segítséggel küszöböli ki. A tartásdíj a régi Ptk. 357. §-a alapján számított jövedelemvesztésénél nem vehető figyelembe. Nem volt szükség a felperes további nyilatkoztatására az alperesi fellebbezésben hivatkozott okokból, a felperes kárigényét a 34. számú iratban részletesen levezette. Mivel a felnevelési költségek pontosan nem számíthatóak ki, a régi Pp. 206. § (3) bekezdésének megfelelően az elsőfokú bíróság mérlegelési körébe vonhatta a felperes által csatolt fényképeket, kimutatásokat, és a szakértői véleményre, valamint az általános élettapasztalatra is figyelemmel okszerű következtetést vonhatott le az összecszerűsége további bizonyítás foganatosítása nélkül.

[25] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett körben a tényállást helyesen állapította meg, annak kiegészítésére a fellebbezésekben írt okokból nem volt szükség. Az elsőfokú bíróság az cég 2019. márciusi igazolását a szövegének megfelelően, nem iratellenesen értékelte. Nem rekesztette ki a bizonyítékok közül, hanem okszerű indokolással nem találta elegendőnek a releváns tény bizonyításához. Az okirat egy igazolás, amely a felperes foglalkoztatásának tapasztalatai, és képességei alapján történő lehetőségét bizonyítja, azonban azt nem, hogy a felperes egy ilyen tartalmú konkrét munkaajánlattól egészségkárosodott gyermeke miatt esett volna el. A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy maga az irat is kifejezetten kizárta, hogy munkaviszony létesítésére irányuló ajánlatnak minősüljön.

[26] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival részben értett egyet, a felperesi és az alperesi fellebbezésekre figyelemmel azt a következők szerint egészíti ki.

[27] A kereset teljes elutasítására irányuló alperesi fellebbezés a közbenső ítélet előzőekben kifejtett jogerejére figyelemmel nem vezethetett eredményre. A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy még a teljes felnevelési költséget elutasító álláspont esetén sincs lehetőség a teljes kereset elutasítására, ugyanis a régi Pp. 213. § (3) bekezdés szerinti közbenső ítélet feltétele az érvényesített jog fennállása, ami kártérítéshez való jog esetén azt jelenti, hogy a felperesnek van a keresetében megjelölt vagyoni vagy nem vagyoni kára. Nem következik alaptörvényellenesség, emberi méltóság, egyenlő bánásmód sérelme abból, hogy a felperes önrendelkezési jogának sérelméhez a bírósági ítélet a kártérítési felelősség szankcióját fűzi, és ennek vagyoni, illetőleg nem vagyoni hátránnyként értékelhető következményeiért a jogsértőt kártérítésre kötelezi.

[28] Az elsőfokú bíróság a 34/1992. (VI. 1.) AB határozatban foglaltakkal összhangban, a felperes gyermekének egészségi állapotából fakadóan a jogsértés súlyát és a gyermekét egyedül nevelő felperes életére gyakorolt negatív hatását kellően figyelembe véve, megfelelően, jogszabálysértés nélkül állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét. Kétségtelen, hogy mivel a nem vagyoni kártérítés a hivatkozott AB határozat értelmezésében a személyiségi jogsértés szankciója, a felróhatóság is értékelés körébe vonható. A felróhatóság mértéke azonban a jogsértés felperes egész életére kiható következményei mellett kisebb súllyal vehető figyelembe, és a régi Pp. 206. § (3) bekezdés alapján nem indokolta az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés felülmérlegelésével annak leszállítását.

[29] A gyermek megszületésével, illetőleg betegségével kapcsolatos egyes vagyoni kárigényeket a felperes a 2014. július 8-án benyújtott keresetlevélben, míg más vagyoni kárigényeket a 2014. október 16-án kelt keresetpontosításban terjesztette elő. Az elévülés címén elutasított kereseti kérelem valamennyi eleme a régi Ptk. 355. § (4) bekezdésében meghatározott kárfajták közül a károsultat ért vagyoni hátrány csökkentéséhez szükséges költségnek minősül. A következetes bírói gyakorlat szerint e kérelem jellemzője, hogy nem

közvetlenül a károkozó magatartás, hanem a károsult, vagy reá tekintettel harmadik személy elhatározása váltja ki. Mindez a követelés esedékessége, s ezáltal elévülése szempontjából is meghatározó jelentőségű, ugyanis a károkozó magatartás tanúsításának és a kár bekövetkezésének időpontja egymástól elválhat, ilyen esetben a kártérítési követelés az utóbbi időpontban válik esedékessé, és az elévülés is ekkor kezdődik. A károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges költség vonatkozásában a felperes fellebbezési érvelésével szemben ez azt jelenti, hogy a károsodás a költség felmerülésekor jelentkezik, ami időben általában nem esik egybe a károkozással (Fővárosi Ítéltábla ÍH2015. 21.; Kúria Pfv.III.20.641/2019/5.) Következetes a bírói gyakorlat abban is, hogy kártérítésre irányuló kereset esetén a keresetlevél benyújtása csak azon kérelemek vonatkozásában szakítja meg az elévülést, amelyekkel kapcsolatban a károsult megjelölte az érvényesíteni kívánt jogot, valamint előadta az annak alapjául szolgáló tényeket és bizonyítékokat. Az ily módon nem érvényesített kérelemek tekintetében az elévülés tovább folyik [Kúria Pfv. III. 21.054/2017/4.]. Az elsőfokú bíróság ezért a régi Ptk. 324. §-a és a régi Ptk. 327. §-a sérelme nélkül minősítette elévült igényeknek a (3), és (5) szám alatti kártételeket, mind a játékok, mind a tisztítószeres költség olyan megjelölések, amelyek költségének érvényesítése iránti igény az elévülési időn belül benyújtott keresetlevélben nem azonosíthatók sem jogalapjukban, semösszecszerűségükben.

[30] Mindemellett tekintettel kell lenni az adott esetben analóg alkalmazandó Legfelsőbb Bíróság PK 52. számú állásfoglalásában foglaltakra is, miszerint a baleseti járadékkövetelés esetén az elévülési idő – a felperes állításával szemben – a járadékkövetelés egészére, tehát a jövőben lejáró részletekre vonatkozóan is egységesen akkor kezdődik, amikor a káresemény folytán első ízben jelentkezett az egyébként rendszeres, időszakonként visszatérő károsodás. A Fővárosi Ítéltábla ezért ebben a keretben az elsőfokú bíróság keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta.

[31] Az elsőfokú bíróság az utazással, gyógyszerekkel kapcsolatos (11), (12) igényeket okszerű, és maradéktalanul helytálló indokolással bírálta el. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság e körben helyes indokaira – azok szükségtelen megismétlése nélkül – visszautal.

[32] A Fővárosi Ítéltábla – az alperes kártérítési felelősségének terjedelmét kijelölő jogerős közbenső ítélet megállapítására figyelemmel – nem értett egyet az elsőfokú bíróság teljes felnevelési költséget érintő, elutasító álláspontjával. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy jogerős közbenső ítélet alapján, összhangban a Kúria 11/2015. számú polgári elvi határozatában kifejtettekkel az egészségügyi szolgáltató a felperes azon káraiért felel, amelyek azért következtek be, mert az alperes mulasztása miatt nem nyílt lehetőség a genetikai ártalom olyan időben történő megállapítására, hogy a felperes önrendelkezési jogával élve, dönthessen a terhesség megszakításáról. A vagyoni károk körében a szülő a károsodottan született gyermek teljes felnevelési költségét igényelheti. A szülő vonatkozásában érhető tetten a személyiségi jogot sértő orvosi magatartás: a magzati károsodás felismerését megghiúsító, felróható orvosi mulasztás, és a terhességmegszakítás lehetőségére vonatkozó tájékoztatás elmaradása, ezért a felperes önrendelkezési jogának sérelmével okszerű kapcsolatban állnak az egészségkárosodott gyermek felnevelésével összefüggő költségek.

[33] A felperes által érvényesített – az elévüléssel nem érintett – felnevelési költségek körébe tartozó vagyoni kárigények és járadékigények összecszerúsége pontosan nem határozható meg, ugyanakkor a felperesi igények nem voltak túlzóak, az általános élettapasztalatnak megfeleltek, a (2), (4), (6) tételek vonatkozásában az alperes az összecszerúséget érdemben nem is vitatta. A Fővárosi Ítéltábla – az elsőfokú bírósággal egyezően – a felperes által csatolt bizonyítékokat, kimutatásokat, fényképeket, a szakértői véleményre és az általános élettapasztalatra figyelemmel elegendőnek találta a régi Pp. 206. § (3) bekezdés szerinti összecszerúség alátámasztására az (1), (2), (4), (6), (9), (10) szám alatt előterjesztett igények, és az azokhoz kapcsolódó járadékigények tekintetében. Az alperes a fellebbezésében sem hivatkozott olyan lényeges körülményre, amely az összecszerúség felülmérlegelését indokolná. A járványhelyzet az érvényesített költségigények körében nem indokolt módosítást, a kirándulásokat, szabadidős programokat nem tette szükségtelemmé, és azokra lehetőség volt a kijárási tilalommal érintett időszakon kívül.

[34] A (7), (8) tételszám alatt előterjesztett igények körébe tartozó ápolás-gondozás, háztartási kisegítés indokoltságát és időszükségletét az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény megállapításaival alátámasztottan fogadta el. Helyesen értékelte, hogy a gyermek magatehetetlen, és a gondozásra, háztartási kisegítésre meghatározott óradíjak nem túlzóak, bírói mérlegeléssel elfogadhatóak voltak. Az elsőfokú bíróság nem a házi betegápoló szolgálat óradíjait vette számítása alapjául, a figyelembe vett óradíjak a szolgáltató óradíjánál alacsonyabbak, további mérséklés, a vagyoni kárigény felére leszállítása nem volt indokolt. A Fővárosi Ítéltábla az összecszerúség körében visszautal az elsőfokú bíróság helyes indokaira azzal a kiegészítéssel, hogy mivel a gyermek teljes felnevelési költségét igényelhetette a felperes, az elsőfokú bíróság által alkalmazott ¼ arányú csökkentés nem volt alkalmazható a felperesi fellebbezéssel érintett ápolási-gondozási költségigény, valamint a járadékigény tekintetében sem.

[35] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a jövedelemveszteség iránti igényrel kapcsolatos döntésével részben értett egyet. Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a jövedelemveszteség számítása során a régi Ptk. 357. §-ának rendelkezései megfelelően irányadóak, a felperes azért igényelheti a keresetveszteségét, mert gyermekének az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben kialakult egészségi állapota nem teszi lehetővé a munkavállalását. A felperes a szülést megelőző évben, illetve a szüléskor nem dolgozott, és a várandóssága idejére vállalt munkát nem lehetett tartós jellegű változásként értékelni, ezért a régi Ptk. 357. § (3) bekezdése alapján a hasonló, azonos munkakörben munkát végző személyek átlagkeresetét lehetett alapul venni. A felperes nem vitásan közgazdász, pszichológiai végzettséggel rendelkezik, amely képzések révén az emberi erőforrás menedzsment (HR) terén kamatoztatható kompetenciákat is elsajátított. A tanúvallomások szerint a felperes érdeklődött a szervezetfejlesztés iránt, HR irányultságú területekkel is foglalkozott. A felperes a csatolt, korábbi munkavállalásaira vonatkozó iratokkal, szerződésekkel, munkaköri leírásokkal alátámasztotta, hogy humánszervezői munkakörbe tartozó munkákat is végzett. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla elfogadta, hogy a felperes a humánszervezői munkakörhöz hasonló munkakörben dolgozott, így az átlagjövedelem számításánál a humánszervezői munkakört lehetett alapul venni a régi Ptk. 357. § (3) bekezdése alapján. A felperes a humánszervezői munkakörben elérhető

átlagkeresetet KSH adatokkal igazolta, és a 34. sorszámú előkészítő iratban levezetett számításait ezeknek megfelelően végezte el 2019. február 28-ig. A felperes levonta a figyelembe vehető közterheket, egyéb állandó jövedelmeit, amik a gyermek születésével, életével függnek össze.

[36] A fellebbező alperes érvelésével szemben nem kellett a felperes teljes jövedelmi viszonyát feltárni, mivel a jövedelemvesztés számításánál a régi Ptk. 357. §-a volt irányadó, és csak a gyerekvállalással összefüggő jövedelmeket lehetett levonni, a tartásdíj pedig nem tartozik ebbe a körbe. A felperes 2020. évre nagyobb összeggel vette figyelembe az otthongondozási díjat, mint 2019-ben. A 2020. évi GYOD határozat csatolásának hiánya miatt az alperes nem tette a felperesi számítást vitássá a 34. sorszámú beadványt követően, és nem adott elő olyan körülményt, ami alapján arra lehet következtetni, hogy a felperes ennél nagyobb összegű otthongondozási díjban részesülne. Az elsőfokú bíróság számítása során ezért megalapozottan fogadta el, hogy otthongondozási díj címén a felperes által levont összeg vehető figyelembe.

[37] A felperes az átlagjövedelmek időszakos emelkedésén túl nem igazolt olyan változást, amelynek a bekövetkezésével a régi Ptk. 357. § (4) bekezdése alapján biztosan lehetett volna számolni. A Fővárosi Ítéltábla ezért a 2019 márciusát követő időszakra a rendelkezésre álló KSH humánszervezői munkakörre közölt átlagkereseti adatok (havi bruttó 425.077 forint) alapján számított mértékben fogadta el a felperes jövedelemvesztésre vonatkozó igényét, egyéb részeiben a felperes számítását elfogadta [2019. évre: 425.077 forint x 12 hónap x 0,815 (TB járulék csökkentés miatt) – 12 hónap x (25.900 forint családi pótlék + 26.560 forint GYES + 64.350 forint ápolási díj) = 2.755.533 forint; 2020 évre október 31-ig: 425.077 forint x 10 hónap x 0,815 – 12 hónap x (25.900 forint családi pótlék + 26.560 forint GYES + 111.519 forint otthongondozási díj) = 1.823.877 forint; járadék 2020. november 1-től: havi 182.388 forint].

[38] A Fővárosi Ítéltábla az alperes hivatkozásával szemben megjegyzi, hogy a felperes javára megítélt összeg éves lebontásban nem kiemelkedő, tekintettel arra, hogy a vagyoni kártérítés 2009. óta, 11 éve keletkező vagyoni károk, jövedelemvesztésig kompenzálására hivatott.

[39] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a teljes felnevelési költség körébe tartozó igényeknek helyt adva, az alperest a rendelkező részben foglaltak szerint: használati eszközök költsége címén a 2014. május 15. napjától 2019. január 21. napjáig terjedő időszakra 35.211 forint és járulékai; baba és gyermekruhák költsége címén a 2009. augusztus 25-től 2020. október 31. napjáig terjedő időszakra 923.104 forint és járulékai; ételmezési többletköltség címén a 2010. február 25. napjától 2020. október 31. napjáig terjedő időszakra 2.894.862 forint és járulékai; kirándulás költsége címén a 2010. július 10. napjától 2020. október 31. napjáig terjedő időszakra 838.162 forint és járulékai; babaholmi és fejlesztő eszközök költsége címén 1.105.793 forint és járulékai megfizetésére kötelezte. A törölőkendő költsége címén megítélt 53.770 forintot a pelenka és a kenőcs használatának indokolt

költségével 264.429 forintra és kamatára, az ápolás-gondozás költségét 25.086.680 forintra és kamatára,; a 2009. augusztus 25. napjától 2020. október 31. napjáig terjedő időre jövedelemveszteség címén megítélt összeget, 2018. december 31-ig a felperesi keresettel egyezően, azt követően az előzőekben írt számítás szerint $[861.109+2.429.133+8 \times 3.000.000+2.755.533+1.823.877]$ összesen 31.869.652 forintra és kamatára felemelte. A (2), (4), (9), (10), (13) szerinti járadék igényeknek helyt adva [havi 6.889 forint baba és gyermekruhák költsége + 24.329 forint ételmezés többletköltsége + 8.252 forint babaholmi, fejlesztő eszközök költsége + 6.759 forint kirándulás költsége + 182.388 forint jövedelemveszteség] a felperes javára ezeken a címeken 2020. november 1. napjától véghatáridő nélkül járadékot állapított meg, míg a törölőkendő és az ápolás-gondozás címén megállapított járadékot a rendelkező részben foglaltak szerint emelte fel. Egyebekben a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[40] A felperes a régi Pp. 24. §-a alapján, a járadékok éves értékével számított pertárgyérték (25.609.887 forint) alapján túlnyomórészt (90 %- 10 %) pernyertes lett, kártérítési követelése nem volt nyilvánvalóan túlzó. Erre, valamint az ügy bonyolultságára, a beadványok terjedelmére figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíjat mint perköltséget – a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatva – a régi Pp. 81. § (2) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (Ükr.) 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint a 4/A. §-a alapján, a (6) bekezdése szerinti mérlegeléssel 2.000.000 forint plusz áfa összegre felemelte. A keresetpontosítás a jogalap elbírálását követően nem növelte oly mértékben a pertartamot, ami az ügyvédi munkadíj kisebb összegű megállapítását indokolná. A megállapítottnál nagyobb összeg pedig már nem állna arányban a pertárgyértékkel és a hasonló, bonyolult ügyekben szokásosan szükséges ügyvédi munkamennyiséggel.

[41] A felperes fellebbezése túlnyomórészt – kivéve az elévüléssel érintett tételeket, valamint részben a jövedelemveszteség mértékét érintő fellebbezését – eredményre vezetett, az alperes fellebbezése eredménytelen volt. A beadványok terjedelmére és számára figyelemmel a fellebbezési eljárásban szükséges munkavégzést és a pertárgyértéket szem előtt tartva a Fővárosi Ítéltábla a felperes javára – a régi Pp. 78. § (1) bekezdése és az Ükr. 3. § (2) bekezdés a), b) pontja, valamint (5)-(6) bekezdése alapján mérlegeléssel – 500.000 forint fellebbezési eljárási költséget állapított meg, amelyhez hozzáadódik a 4/A. §-a szerinti áfa.

[42] Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a Fővárosi Ítéltábla a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2021. május 5.

Dr. Kincses Attila s.k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s.k.
s.k.

előadó bíró

Dr. Csordás Csilla

bíró

A kiadmány hiteléül: